

Arrest

nr. 103 510 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X (hierna: verzoeker), die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 3 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

Op 25 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 10 december 2012 ter kennis wordt gebracht.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene is in 2011, op zeventienjarige leeftijd, naar België gekomen, om zijn Belgische broer te vervoegen. Zijn ouders in Marokko zouden ernstig ziek zijn en niet meer in staat zijn om hem op te voeden. Hij verklaart dat enkel zijn broer in België nog voor hem kan zorgen. Hij toont dit evenwel niet aan. Een verklaring op eer van zijn ouders en bewijzen dat zijn broer vanuit België geld overmaakt aan zijn ouders, zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat betrokkene in Marokko geen familie of vrienden heeft waar hij terecht kan, eventueel in afwachting van de verblijfsprocedure die hij kan opstarten bij de Belgische diplomatieke post. Wij hebben het argument dat zijn ouders niet meer voor hem kunnen zorgen, bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij behoefte heeft aan degelijk onderwijs, maar hij toont niet aan dat hij in België naar school gaat, noch toont hij aan dat hij nood heeft aan een gespecialiseerde vorm van onderwijs die hij niet in Marokko zou kunnen krijgen.

Het feit dat betrokkene bij zijn broer in België verblijft, kan hem niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert bovendien enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokken zich evenmin dienstig beroepen op art. 8 EVRM.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61/16 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 9 van de programmawet (I) van 24 december 2002, Titel XIII, Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, van artikel 110bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), de artikelen 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van de Resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997 inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde landen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker dient een aanvraag in op 28.12.2012.

Op 20.04.2012 verzoekt verwerende partij aan de heer Y.Z. in persoon om zich aan te bieden bij verwerende partij.

Het minderjarig kind Y. Z. wordt verhoord zonder de aanwezigheid van een wettelijke voogd.

Pas op 15.10.2012, meer dan een jaar na binnenkomst van de heer Y. Z. op het

Belgisch grondgebied, wordt de heer S. S. aangesteld als voogd voor de heer Y.Z.. De aanstelling van de voogd heeft bovendien plaatsgevonden na de uitnodiging en het verhoor.

Artikel 6 § 1 van de programmawet voogdij NBMV bepaald dat de overheid die kennis heeft van de aanwezigheid aan de grens of op het grondgebied van een persoon die er jonger uitziet dan 18 jaar of verklaart jonger dan 18 jaar te zijn, en die lijkt te voldoen aan de andere voorwaarden bedoeld in artikel 5, stelt daarvan onmiddellijk de dienst Voogdij in kennis, alsmede de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet bepaald dat de voogd de wettelijke vertegenwoordiger is van de niet begeleide minderjarige vreemdeling (hierna NBMV), zoals aangewezen door de dienst Voogdij.

Artikel 61/16 van de vreemdelingenwet bepaald:

"De minister of zijn gemachtigde horen de NBMV die vergezeld is van zijn voogd. De nadere regels van het verhoor worden door de Koning bepaald."

Artikel 9 van de programmawet voogdij NBMV bepaald voorts:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 10, § 2, is de voogd ermee belast de nietbegeleide minderjarige te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures."

Alle bovenvermelde rechtsregels werden aldus geschonden door verwerende partij. Dat verwerende partij bovenvermelde rechtsregels heeft geschonden door het minderjarig kind Y. Z. rechtshandelingen te laten stellen zonder de aanwezigheid van een wettelijk voogd. Het minderjarig kind werd verhoord zonder vergezeld geweest te zijn door een wettelijke voogd.

Blijkbaar heeft de dienst Vreemdelingenzaken eveneens aan zijn plicht verzaakt om onmiddellijk de dienst Voogdij in kennis te stellen van de aanwezigheid van een minderjarig persoon op het Belgisch grondgebied. De aanstelling van de voogd gebeurde pas op 15.10.2012!

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat wat de aangevoerde schending van artikel 110novies van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 9 en 10 van het "verdrag inzake de rechten van het kind" en van de "resolutie van de Raad van de EU van 26.06.1997" betreft het middel onontvankelijk is, nu verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen worden geschonden door de bestreden beslissing. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Verzoeker betoogt dat een voogd pas op 15 oktober 2012 werd aangesteld, nadat hij werd verhoord. Hierdoor heeft verzoeker rechtshandelingen gesteld zonder de aanwezigheid van een voogd en verweerder heeft aan zijn plicht verzaakt om onmiddellijk de dienst Voogdij in kennis te stellen van de aanwezigheid van een minderjarige persoon op het Belgisch grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Op 20 april 2012 werd verzoeker uitgenodigd "teneinde uw administratief dossier te kunnen vervolledigen". Uit een 'interne nota' blijkt dat verweerder verzoeker wenst te signaleren aan de Dienst Voogdij en hiervoor een "signalementsfiche" dienen op te maken. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat hij werd verplicht "rechtshandelingen" te stellen, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker werd gehoord door verweerder in het kader van zijn minderjarigheid en om een signalementsfiche (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) op te maken zodat hij kan worden gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Vervolgens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder de dienst Voogdij onverwijld in kennis heeft gesteld van de aanwezigheid van verzoeker - een minderjarige - op het grondgebied. De dienst Voogdij heeft op 8 mei 2012 verklaard dat er een voogd zou worden aangesteld. Verweerder heeft aldus conform de wettelijke bepalingen inzake voogdij gehandeld.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 61/16 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Daargelaten de vraag of het onderdeel van het middel waarin de schending van de programmawet voogdij over de niet-begeleide minderjarige wordt aangevoerd, ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin de schending ervan aannemelijk maakt, nu verweerder de dienst Voogdij onverwijld heeft verwittigd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk, ongegrond

3.3 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet de verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

"2. OMTRENT HET TWEEDE MIDDEL

Verzoeker beriep zich in zijn tweede middel de schending op van

- de formele en materiële motiveringsplicht;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij beweert in zijn bestreden beslissing het volgende: "... betrokkene is in 2011, op zeventienjarige leeftijd, naar België gekomen, ... ". Deze bewering is onjuist, betrokkene was 14 jaar op het ogenblik dat hij in België was aangekomen en is hij inmiddels 16 jaar geworden op datum van 26.09.2012. Men kan hier tevens de vraag stellen of het minderjarig kind [Y.Z.] voldoende maturiteit heeft om jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen? Blijkbaar gaat verwerende partij er van uit dat het minderjarig kind [Y.Z.] ondertussen 18 jaar is geworden?

De aanvraag werd ingediend op 28.12.2011 en niet op 03.01.2012.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is het minderjarig kind schoolgaand in België bij het Koninklijk Atheneum 1 GO!, school van de Vlaamse Gemeenschap. Hij was al ingeschreven als leerling in het schooljaar 2011-2012. De dienst Voogdij ziet toe of het NBMV schoolgaand is. Men mag dan ook redelijkerwijs van uitgaan of verwachten dat de dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte is of dat zij tenminste navraag heeft gedaan bij de dienst Voogdij.

Verwerende partij negeert volledig de vraag of de heer [Y.Z.] als minderjarige in een kwetsbare toestand wel degelijk kan begeleid worden naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Deze vraag is relevant, tevens in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien de ouders van het minderjarig kind, dewelke te kampen hebben met ouderdomsziektes en hartkwalen, niet meer in staat zijn om in het levensonderhoud van het minderjarig kind te voorzien en in te staan voor de opvoeding en onderwijs van het minderjarig kind. De enige persoon die kan instaan voor de opvoeding en ontwikkeling van het minderjarig kind is de volwassen broer van verzoeker die wettig verblijft op het Belgisch grondgebied.

Uit de houding van verwerende partij mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, dient verwerende partij inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en derhalve de feiten correct te beoordelen dewelke zij niet gedaan heeft (zie supra).

Indien de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid alle omstandigheden van het minderjarig kind in aanmerking had genomen en dit op een zorgvuldige wijze had onderzocht dan zou men niet tot de niet ontvankelijkheid van de aanvraag in hoofde van het minderjarig kind hebben besloten.

Omwille van de bovenvermelde redenen heeft verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De motivering is gebrekkig, onduidelijk, contradictoir en niet afdoende. Men is ten overvloede uitgegaan van verkeerde feitelijke elementen en werd er onzorgvuldig onderzoek verricht betreffende de individuele situatie van het betrokken minderjarig kind.

Het middel is gegrond."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van voormeld artikel.

De Raad merkt op dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend op 3 januari 2012. Vooreerst dient te worden geduoid dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, wordt het hem, met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag onder de titel “*Ontvankelijkheid en buitengewone omstandigheden*” het volgende uiteengezet:

“Verzoeker is in de onmogelijkheid om de regularisatieaanvraag te formuleren in de Belgische ambassade van haar thuisland daar er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Verzoeker heeft dan ook geen andere keuze dan deze aanvraag in het Rijk zelf te doen conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker minderjarig is en continue zorg nodig heeft, wat betreft onderhoud en onderwijs en een aanvraag in de Belgische ambassade van zijn thuisland een omslachtige langdurige procedure betreft, waardoor een degelijke zorg van het kind hierdoor wordt belet, houdt een uitzonderlijke omstandigheid in.

De ouders van verzoeker zijn heel oud en erg ziek, zij zijn niet meer in staat om verzoeker te onderhouden. Het zou voor de ouders van verzoeker een buitengewone inspanning vergen om tezelfdertijd zowel het kind op te voeden als een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. (Stuk 5 en 7)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29). In casu moet er benadrukt op worden dat het gaat om een minderjarig kind.

Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, standpunt dat ook verwoord werd in de omzendbrief d.d. 09.10.1997 betreffende de toepassing van art. 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14.11.1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St; nr. 60.962, 11.07.96, TVR 97, p.385)

Betreffende de ontvankelijkheid van voormelde regularisatie kan gesteld worden dat de buitengewone omstandigheden zoals vereist in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, zeer zeker voorhanden zijn.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing vermeldt dat de verzoeker geboren is op 26 september 1996. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. De verzoeker voert dan ook terecht aan dat de stelling van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat *“Betrokkene in 2011, op zeventienjarige leeftijd, naar België gekomen [is]”* foutief is. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing voldoende andere dragende elementen vermeldt die niet steunen op de foutieve vermelding van de leeftijd van de verzoeker. Er moet dan ook worden gesteld dat het feit dat de verweerder een materiële vergissing heeft begaan niet toelaat te besluiten dat de belangen van de verzoeker hierdoor op enige wijze werden geschonden.

Waar de verzoeker aanvoert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend op 28 december 2011, en niet op 3 januari 2012 zoals de bestreden beslissing vermeldt, stelt de Raad vast dat de stad Antwerpen pas op 19 januari 2012 een attest van inontvangstname (bijlage 3) heeft opgemaakt zodat de vermelding dat het verzoek om machtiging tot verblijf is ingediend op 3 januari 2012 correct is en in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier.

Bovendien wordt opgemerkt dat, zelfs indien de verweerder een materiële vergissing zou hebben begaan betreffende de datum van indiening van de verblijfsmachtiging, dit niet toelaat te besluiten dat de belangen van de verzoeker hierdoor op enige wijze werden geschonden.

Waar verzoeker betoogt dat jegens hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd, mist zijn grief feitelijke grondslag. Het voorwerp van het beroep betreft geen bevel om het grondgebied te verlaten maar een onontvankelijkverklaring van een regularisatieaanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten is betekend aan verzoeker.

De verzoeker voert aan dat hij als minderjarig kind wel degelijk schoolgaand is in België en dat de gemachtigde dit had moeten nagaan. De bestreden beslissing vermeldt in dit verband: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij behoefte heeft aan degelijk onderwijs, maar hij toont niet aan dat hij in België naar school gaat, noch toont hij aan dat hij nood heeft aan een gespecialiseerde vorm van onderwijs die hij niet in Marokko zou kunnen krijgen.”*

De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid weliswaar de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten

aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 januari 2012 geen enkel document heeft gevoegd waaruit zou blijken dat de verzoeker schoolgaand is, noch heeft aangetoond een vorm van onderwijs nodig te hebben die in het land van herkomst niet aanwezig zou zijn.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

3.5. Waar de verzoeker aanvoert dat *“Verwerende partij negeert volledig de vraag of de heer [Y.Z.] als minderjarige in een kwetsbare toestand wel degelijk kan begeleid worden naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties.”*, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt: *“Zijn ouders in Marokko zouden ernstig ziek zijn en niet meer in staat zijn om hem op te voeden. Hij verklaart dat enkel zijn broer in België nog voor hem kan zorgen. Hij toont dit evenwel niet aan. Een verklaring op eer van zijn ouders en bewijzen dat zijn broer vanuit België geld overmaakt aan zijn ouders, zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat betrokkene in Marokko geen familie of vrienden heeft waar hij terecht kan, eventueel in afwachting van de verblijfsprocedure die hij kan opstarten bij de Belgische diplomatieke post. Wij hebben het argument dat zijn ouders niet meer voor hem kunnen zorgen, bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd betreffende de situatie van de verzoeker in zijn land van herkomst en heeft geoordeeld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Marokko niet terecht kan bij familie of vrienden. De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde de toestand van de verzoeker in het land van herkomst ‘negeert’.

Waar de verzoeker vasthoudt aan de bewering dat de ouders van de verzoeker niet kunnen instaan voor zijn opvoeding en onderwijs, betreft dit in feite de beoordeling van de opportuniteit van de bestreden beslissing. Het komt de Raad echter geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN